

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Lukáše Pišvejce ve věci

žalobce: **V. M.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Novotným
sídlem Archangelská 1, 100 00 Praha 10

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 13. 12. 2018, č. j. MV-129101-5/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb. (dále jen „*správní řád*“)

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 25. 8. 2017, č. j. OAM-57232-37/DP-2012 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“) změněno tak, že žádost žalobce byla zamítnuta a zaměstnanecká karta mu nebyla podle § 46 odst. 6 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb. (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) udělena, neboť žalobce nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.

II.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě uvedl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, protože zákonné podmínky pro vyhovění žádosti žalobce byly splněny: Tvrzení správního orgánu, že žalobce byl pouze účelově zapsán jako společník X. v. o. s. (dále jen „*firma*“) a na jejím podnikání se nepodílel, není pravdivé. Žalobce se stal společníkem firmy až po vzniku firmy dne 19. 10. 2010 a měl zájem se podílet na fungování firmy zabývající se úklidem. Pokud žalobce nebyl schopen při výslechu popsat přesně konkrétní činnost firmy, bylo to žalobcem nezpůsobenou tehdejší špatnou situací na trhu a nedostatkem zakázek. Toto bylo důvodem, proč si žalobce našel zaměstnanecký pracovní poměr u SALVIR GRANT s. r. o. (dále jen „*zaměstnavatel*“). Žalobce by neměl být sankcionován za obchodní nezdar firmy. Žalobce zdůraznil, že hodlal naplnit účel svého pobytu, přičemž správní orgány hodnotily výpověď žalobce účelově a neopatřily si z dostupných zdrojů všechny důkazy ke zmapování obchodní činnosti firmy v rozporu s § 3 a § 50 odst. 2 správního řádu.
3. Postup správních orgánů bagatelizoval nepřetržitý legální pobyt žalobce na území od roku 2005, který si žalobce vytvořil pevné sociální, pracovní i kulturní zázemí. Celých 13 let žalobce strávil v rámci řádného pracovního poměru u zaměstnavatele bez závadného jednání. Proto je napadené rozhodnutí v rozporu s veřejným zájmem a je nepřiměřeným zásahem do rodinného a soukromého života žalobce, kdy správní orgány veřejný zájem nezjišťovaly a nepoměřovaly jej s jinými partikulárními zájmy. Žalobce odkázal na § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu.
4. Není pravdou, že by žalobce nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
5. Žalobce žádal, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že žalobní body vypořádala v napadeném rozhodnutí jako odvolací námitky. Žalovaná dodala, vzhledem k důvodu zamítnutí žádosti žalobce jsou žalobní body vztahující se k účasti žalobce ve firmě irelevantní.
7. Žalovaná navrhovala, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

8. Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.
9. Žalobce zdůraznil, že vzhledem k délce správního řízení je nucen žít dlouhodobě

v nejistotě ohledně svého pobytu. Žalobce dodal, že doložil svůj pracovní poměr u zaměstnavatele, u něhož pracuje již do roku 2011, tudíž plní účel pobytu (zaměstnání), a proto mu zaměstnanecká karta měla být vydána. Požadavky správního orgánu nebyly v souladu se zákonem, neboť žalobce doložil pracovní povolení do roku 2015, kdy posuzovaná žádost byla žalobcem podána v roce 2012, kdy zákon zaměstnanecké karty neupravoval. S ohledem na pracovní poměr trvající od roku 2011 žalobci proto nevznikla povinnost dokládat číselný kód volné pracovní pozice nebo povolení k zaměstnání.

10. Žalovaná uvedla, že důvodem zamítnutí žádosti žalobce bylo nepředložení dokladů. Za situace, kdy žalobce přes výzvu ze dne 5. 5. 2017 nepředložil (kromě pracovní smlouvy) doklady podle § 42g zákona o pobytu cizinců, nemohla žalovaná postupovat jinak než žádost zamítnout. Jelikož žalobce žádal o zaměstnaneckou kartu, měl doložit buď číselný kód pracovní pozice v evidenci volných pracovních míst nebo povolení k zaměstnání, což neučinil.

VI.

Posouzení věci soudem

11. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

VII.

Rozhodnutí soudu

12. Žaloba je nedůvodná.
13. Žalobce podal dne 11. 9. 2012 žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem zaměstnání u zaměstnavatele. První meritorní rozhodnutí žalované vydané ve věci žádosti bylo rozsudkem zdejšího soudu čj. 30 A 27/2016-49 ze dne 15. 2. 2017 pro nepřezkoumatelnost zrušeno.
14. V následném řízení po vydání uvedeného rozsudku prvostupňový orgán vyrozuměl žalobce výzvou čj. OAM-57232-29/DP-2012 ze dne 5. 5. 2017, která byla doručena zástupci žalobce dne 15. 5. 2017, o tom, že jeho žádost bude vzhledem ke změně zákona o pobytu posuzována jako žádost o vydání zaměstnanecké karty, a vyzval ho s ohledem na právní úpravu zaměstnanecké karty podle § 45 odst. 2 správního řádu k odstranění vad žádosti, konkrétně ke sdělení číselného označení pracovní pozice v evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, resp. předložení povolení k zaměstnání vydané úřadem práce na danou pracovní pozici, příp. předložení dokladu o tom, že má volný přístup na trhu práce. Ve výzvě prvostupňový orgán žalobce poučil, že neodstraní-li vady žádosti do dvaceti dnů, bude jeho žádost zamítnuta. Žalobce dne 5. 6. 2017 předložil své daňové přiznání za rok 2016 a nájemní smlouvu ze dne 1. 8. 2012, která již byla předtím součástí spisu jako příloha žádosti žalobce. Dne 14. 8. 2017 se žalobce bez vyjádření seznámil s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu.
15. Prvoinstančním rozhodnutím byla žádost žalobce zamítnuta a zaměstnanecká karta mu nebyla vydána s odkazem na § 46 odst. 6 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce přes popsanou výzvu ze dne 5. 5. 2017 nepředložil doklady stanovené v § 42g

odst. 2, 3 nebo 4 zákona o pobytu cizinců.

16. Proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal žalobce odvolání, které odůvodnil jedinou konkrétní námitkou, a to že dne 14. 8. 2017 podal žádost o změnu účelu pobytu na účel podnikání – OSVČ, tudíž správní řízení mělo být přerušeno do doby rozhodnutí o této nové žádosti.
17. Napadené rozhodnutí bylo odůvodněno tím, že žalobce byl povinen předložit doklady v souladu s § 42g odst. 2, 3 nebo 4 zákona o pobytu cizinců. Prvoinstanční orgán marně vyzval žalobce k předložení relevantních dokladů v souladu s § 45 odst. 2 správního řádu, poskytl mu k tomu přiměřenou lhůtu a poučil ho o důsledcích neodstranění vad žádosti. Z tohoto důvodu bylo na místě žádost žalobce zamítnout, protože žalobce nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti.
18. Podle § 46 odst. 3 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017 platí, že ministerstvo zaměstnaneckou kartu nevydává, jestliže cizinec nepředloží ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti o dlouhodobé vízum.
19. Podle § 42g odst. 2 zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017 platí, že žádost o vydání zaměstnanecké karty je oprávněn podat cizinec, pokud je účelem jeho pobytu na území zaměstnání na jedné z pracovních pozic uvedených v centrální evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli zaměstnanecké karty, uzavřel pracovní smlouvu, dohodu o pracovní činnosti nebo smlouvu o smlouvě budoucí, v níž se strany zavazují v ujednané lhůtě uzavřít pracovní smlouvu nebo dohodu o pracovní činnosti obsahující ustanovení, ze kterého vyplývá, že bez ohledu na rozsah práce měsíční mzda, plat nebo odměna cizince nebude nižší než základní sazba měsíční minimální mzdy; týdenní pracovní doba v každém základním pracovněprávním vztahu musí činit nejméně 15 hodin a má odbornou způsobilost pro výkon požadovaného zaměstnání a tato podmínka vyplývá z charakteru zaměstnání nebo ji stanoví mezinárodní smlouva, zejména má požadované vzdělání; v odůvodněných případech, zejména v případě důvodných pochybností, zda cizinec má požadované vzdělání nebo zda toto vzdělání odpovídá charakteru zaměstnání, je na žádost ministerstva povinen prokázat, že jeho zahraniční vzdělání bylo uznáno příslušným orgánem České republiky, má požadovanou odbornou kvalifikaci, pokud je podle zvláštního právního předpisu vyžadována, a splňuje podmínky pro výkon regulovaného povolání, jde-li o takové povolání.
20. Podle § 42g odst. 3 zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017 platí, že žádost o vydání zaměstnanecké karty je dále oprávněn podat cizinec, kterému bylo vydáno na danou pracovní pozici povolení k zaměstnání, je-li podle zákona o zaměstnanosti vyžadováno, a cizinec splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b). Cizinec, který v postavení společníka, člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu obchodní společnosti anebo v postavení člena družstva nebo člena statutárního orgánu nebo jiného orgánu družstva plní pro tuto právnickou osobu úkoly vyplývající z předmětu její činnosti, je oprávněn podat žádost o vydání zaměstnanecké karty, bylo-li mu vydáno povolení k zaměstnání.
21. Podle § 42g odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017 platí, že cizinec uvedený v § 98 zákona o zaměstnanosti je oprávněn žádost o vydání zaměstnanecké karty podat, pokud splňuje podmínku uvedenou v odstavci 2 písm. b).

22. Soud zdůrazňuje, že v posuzované věci v souladu s výše citovaným § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumával napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě. Rozsah a kvalita žalobních námitek obecně předurčuje kvalitu jejich vypořádání. „*Míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78).
23. Pokud jde o žalobní námitku vztahující se k nepravdivosti tvrzení správního orgánu, že žalobce byl pouze účelově zapsán jako společník firmy a na jejím podnikání se nepodílel, pak jde o námitku sic konkrétní, nicméně mýjící se důvody napadeného rozhodnutí. V napadeném rozhodnutí žalovaná netvrdila, že žalobce byl pouze účelově zapsán jako společník firmy a na jejím podnikání se nepodílel, a jako důvod napadeného rozhodnutí toto užito nebylo. Proto tato žalobní námitka nemůže být důvodná.
24. Stejný závěr jako v předchozím bodě odůvodnění tohoto rozsudku soud činí i ve vztahu k žalobní námitce spočívající v tvrzení, že se žalobce se stal společníkem firmy až po vzniku firmy dne 19. 10. 2010, že měl zájem se podílet na fungování firmy zabývající se úklidem, že důvodem neschopnosti popsat přesně konkrétní činnost firmy byla tehdejší špatná situace na trhu a nedostatek zakázek, což bylo důvodem pro zaměstnání žalobce u zaměstnavatele, že by žalobce neměl být sankcionován za obchodní nezdar firmy, že hodlal naplnit účel svého pobytu, že byla jeho výpověď hodnocena správními orgány účelově a že nebyla prokázána obchodní činnost firmy. Všechny tyto námitky se mýjí důvody napadeného rozhodnutí, proto nejde o námitky opodstatněné.
25. V dalším okruhu žalobních námitek žalobce uvedl, že správní orgány měly přihlédnout k jeho nepřetržitému legálnímu pobytu na území od roku 2005, dále k tomu, že si na území žalobce vytvořil pevné sociální, pracovní i kulturní zázemí, že celých 13 let žalobce strávil v rámci řádného pracovního poměru u zaměstnavatele a že se nedopustil žádného závažného jednání. Z toho žalobce dovozoval, že napadené rozhodnutí je nepřiměřeným zásahem do jeho rodinného a soukromého života, který správní orgány neposuzovaly.
26. Soud předesílá, že podle § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumává odvolací správní orgán soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem.
27. Lze tedy shrnout, že žalovaná měla přezkoumat správnost prvoinstančního rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek žalobce a nepřihlížet k novým skutečnostem případně žalobcem tvrzeným v odvolání, protože šlo o řízení zahájené žádostí žalobce. Bylo na žalobci, aby poskytl veškeré informace, které považoval za důležité, v řízení před

správním orgánem prvního stupně (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015-38). Skutkové žalobní námitky, které žalobce neuplatnil ve svém odvolání, žalovaná nemusela vypořádávat podle § 89 odst. 2 správního řádu a vady jejich vypořádání tedy nemohly způsobit nezákonnost napadeného rozhodnutí a v tomto soudním řízení proto nemohou být relevantní s ohledem na výše citovaný § 75 odst. 1 s. ř. s.

28. Při právním posouzení této otázky je nutno vycházet nejen z § 174a zákona o pobytu cizinců a relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu, ale i z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod (dále jen „Úmluva“).
29. Z citovaného znění § 46 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců vyplývá, že podle těchto zákonných ustanovení nebyly správní orgány povinny přiměřenost posuzovat. Z § 174a zákona o pobytu cizinců ve znění do 14. 8. 2017 nevyplývala paušální povinnost správního orgánu posuzovat přiměřenost každého rozhodnutí dle tohoto zákona (viz podrobnou argumentaci v rozsudku ze dne 4. 1. 2017, čj. 9 Azs 288/2016-30, bod 23; dále srov. např. rozsudky ze dne 18. 11. 2015, čj. 6 Azs 226/2015-27, bod 11; a ze dne 23. 3. 2017, čj. 10 Azs 249/2016-47, bod 16).
30. Proto bylo třeba zaujmout stanovisko, zda taková povinnost správním orgánům vyplývala z mezinárodní právní úpravy.
31. Z rozsudku ze dne 12. března 2019, č. j. 4 Azs 391/2018 – 38, vyplývá, že *„Nejvyšší správní soud se v judikatuře opakovaně zabýval otázkou, za jakých okolností se musí správní orgán zabývat otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 zákona o pobytu cizinců. Dospěl přitom k závěru, že i v případě, kdy zákon posouzení přiměřenosti podle § 174a zákona o pobytu cizinců nestanoví, k námitce účastníka řízení je třeba se touto otázkou zabývat. (...) Uvedené znamená, že pokud stěžovatel v řízení o zrušení svého povolení k trvalému pobytu namítá nepřiměřenost zásahu do svého soukromého a rodinného života a porušení čl. 8 Úmluvy, musí se správní orgány s touto námitkou vypořádat bez ohledu na to, zda zákon o pobytu cizinců v dotčeném řízení vyžaduje, nebo nevyžaduje posouzení přiměřenosti ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.“* Totožné závěry vyplývají i z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 10. ledna 2019, č. j. 5 Azs 259/2018 – 59, ze dne 14. 3. 2018, čj. 6 Azs 422/2017-29 a ze dne 31. 5. 2018, čj. 5 Azs 46/2016-53.
32. Soud shrnuje, že otázkou přiměřenosti ve smyslu Úmluvy se správní orgány musí zabývat, nestanoví-li tuto povinnost zákon o pobytu cizinců, jediné v případě námitek nepřiměřenosti vznesené cizincem. Pro rozsah i kvalitu posouzení přiměřenosti je rozhodné jen to, co cizinec ve správním řízení konkrétně uvede a osvědčí a co vyplyne jinak z obsahu spisu, přičemž správní orgán není povinen jiné skutečnosti zjišťovat.
33. V posuzované věci se posouzením přiměřenosti podle Úmluvy nikdy ve správním řízení žalobce nedomáhal. Proto žalovaná v hodnocení této otázky nemohla pochybit, jelikož žalobce přihlédnutí ke svým vazbám žádnou svou odvolací námitkou neaktivoval (srov. § 89 odst. 2 věta druhá správního řádu). Napadené rozhodnutí proto nemůže vykazovat nezákonnost z důvodu absentující či vadné úvahy o přiměřenosti rozhodnutí, když se žalobce ve svém odvolání toho nedomáhal. Námitka žalobce je proto nedůvodná.
34. Nad rámec uvedeného soud dodává, že napadené rozhodnutí není podle názoru soudu nepřiměřené dopadům do soukromého a rodinného života tvrzeným v jeho žalobě.

Žádost žalobce byla zamítnuta z důvodu, že žalobce nepředložil doklady za účelem ověření údajů uvedených v jeho žádosti. Jinými slovy, nebyly splněny zákonné podmínky pro vyhovění žádosti žalobce. Zamítavé rozhodnutí jistě mohlo vyvolat negativní dopad do života žalobce. Žalobce netvrdil, že by napadeného rozhodnutí atakovalo jeho rodinné vazby a v žalobě argumentoval soukromým vazbami na území - nepřetržitý pobytu na území od roku 2005, pevné sociální, pracovní, kulturní a pracovní zázemí, řádný život. I kdyby byly všechny popsane vazby vzaty do úvahy a poměřeny s důvodem zamítavého rozhodnutí, má soud za to, že napadené rozhodnutí není těmto dopadům nepřiměřené. Nepředložil-li žalobce potřebné doklady k žádosti za současného poučení, že jinak bude jeho žádost zamítnuta, není nelogické, že jeho žádost byla zamítnuta a žalobce neobdržel požadované pobytové oprávnění. Vytvořené, žalobcem neidentifikované, sociální vazby na území České republiky proto nemohou být samy o sobě důvodem pro to, aby pobytový status žalobce na území České republiky byl udělen. Nelze v nich totiž spatřovat natolik mimořádnou okolnost, která by ji odlišovala od typových okolností obdobných případů, pro kterou by bylo nutné považovat správní rozhodnutí za nepřiměřené.

35. Soud shrnuje, že skutečnost, že se žalovaná při absenci odpovídající odvolací námitky přiměřenosti rozhodnutí podle Úmluvy nevěnovala, není vadou mající za důsledek nezákonnost napadeného rozhodnutí. I kdyby žalovaná byla povinna přiměřenost bez takové konkrétní odvolací námitky vypořádat, dodatečným provedením posouzení přiměřenosti by se na výroku napadeného rozhodnutí nic nezměnilo, neboť nepřiměřenost dopadů dotčeného rozhodnutí na osobní a rodinné poměry žalobce není dána. Na místě je dodat, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 11. 2017, č. j. 6 Azs 348/2017-26, uvedl, že *„Smyslem přímé aplikace Úmluvy v situacích podobným této je zabránit nepřiměřeným zásahům do soukromého a rodinného života cizince, nikoli rušit správní rozhodnutí pouze proto, aby do nich přibýlo několik vět o tom, že žádné důvody, které by zakládaly nepřiměřenost rozhodnutí, nebyly shledány.“*
36. Soud nepřehlédl, že žalobce v podané žalobě namítal porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 správního řádu, ale k uvedenému žalobnímu tvrzení neuvedl žádné konkrétní skutkové či právní okolnosti, v nichž toto porušení spatřuje. Pokud jde o náležitosti žalobních bodů, Nejvyšší správní soud setrvale judikuje, že ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizovaná) skutková tvrzení doprovázená (v témže smyslu) konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (srov. k tomu obdobné závěry, vyslovené ve výše zmíněném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, čj. 4 Azs 149/2004-52, zveřejněném pod číslem 488/2005 Sb. NSS; z klasické starší judikatury viz např. usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, čj. 6 A 85/92-5). Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a obecně odkazuje k zákonným ustanovením, nebo vytýká-li vadnost řízení, aniž by zároveň poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno. Žalobce je povinen v žalobě vylicit, jakých nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit pouze s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího

- správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 57, publikovaný pod č. 835/2006 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2005, č.j. 8 Azs 52/2005 - 56, a ze dne 22. 4. 2004, č. j. 6 Azs 22/2004 - 42). Soud proto po přezkoumání napadeného rozhodnutí konstatuje rovněž zcela obecně, že neshledal namítané porušení správního řádu.
37. Za obecná žalobní tvrzení, které v sobě neobsahují žádnou námitku alespoň z podstaty mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, soud posoudil námitku uvedenou v žalobě, že není pravdou, že by žalobce nepředložil ve stanovené lhůtě doklady za účelem ověření údajů uvedených v žádosti. Nepředložení dokladů vskutku bylo důvodem napadeného rozhodnutí a mohlo jít tudíž o námitku relevantní, nicméně žalobce v žalobě neuvedl v rozporu s § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., z jakých skutkových a právních důvodů má za to, že doklady předložil. Žalovaná v napadeném rozhodnutí konkrétně specifikovala, jaké doklady žalobce předložit měl a přes výzvu nepředložil. Žalobce však v žalobě neuvedl, jaké doklady předkládat neměl, případně jaké doklady předkládat měl a předložil. Vzhledem k tomu nemohl soud tuto žalobní námitku posoudit jako důvodnou.
38. Pokud jde o přednes žalobce při jednání soudu, zde žalobce uvedl dvě zcela nová skutková tvrzení, která nebyla obsažena v žalobě: Prvním takovým tvrzením bylo, že žalobce u zaměstnavatele pracuje od roku 2011 a od té doby plní účel pobytu (zaměstnání). Druhým takovým tvrzením bylo, že požadavky správního orgánu na předložení dokladů (číselný kód volné pracovní pozice nebo pracovní povolení k zaměstnání) byly nezákonné, neboť žalobce doložil pracovní povolení do roku 2015, přičemž posuzovaná žádost byla žalobcem podána v roce 2012, kdy zákon zaměstnanecké karty neupravoval.
39. Podle § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 ve spojení s § 75 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud přezkoumává napadené rozhodnutí pouze v mezích žalobních bodů, které byly obsaženy v žalobě nebo které byly doplněny ve lhůtě pro podání žaloby. V posuzované věci bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobci dne 17. 12. 2018, proto lhůta k podání žaloby uplynula dnem 16. 1. 2019 podle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Popsaná dvě nová skutková tvrzení zakládající nové žalobní body nebyla tudíž při jednání soudu dne 2. 6. 2020 uplatněna včas tak, aby k nim soud měl a mohl přihlížet.
40. Podle konstatní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „*Smyslem uvedení žalobních bodů (§ 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s.) je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je proto naplněn i jen zcela obecným a stručným - nicméně srozumitelným a jednoznačným - vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat.*“ (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, č. 2162/2011 Sb. NSS). Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005-58, č. 835/2006 Sb. NSS, pak platí, že „*Žalobce je též povinen vylíčit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti.*“
41. Soud shrnuje, že žalobce ve lhůtě pro podání žaloby neuvedl žalobní námitku, že by soud měl přezkoumávat napadené rozhodnutí v tom směru, že žalobce plnil účel

pobytu výkonem zaměstnání u zaměstnavatele od roku 2011 a že požadavek správních orgánů na předložení dokladů, jejichž nepředložením bylo odůvodněno zamítavé rozhodnutí, byl nezákonný, protože vzhledem k době zahájení správního řízení postačovalo, že žalobce vedle pracovní smlouvy doložil pracovní povolení do roku 2015. Proto soud k těmto opožděným žalobním námitkám v souladu s § 71 odst. 1 písm. d), odst. 2 ve spojení s § 75 odst. 2 s. ř. s. nepřihlížel.

42. Napadené rozhodnutí bylo opřeno o důvod, že žalobce nepředložil přes výzvu prvoinstančního orgánu ze dne 5. 5. 2017 doklady určené výzvou. Šlo tedy v podstatě o procesní rozhodnutí, kdy se žalovaná meritorním posouzením podkladů žalobce nezabývala a věcně je nehodnotila. Žalobce proto mohl být v soudním řízení správním úspěšný v podstatě jen tehdy, pokud by důvodně tvrdil, že nebyl zákonný důvod k výzvě ze dne 5. 5. 1997, nebo že doklady vyžadované výzvou předložil. Takové námitky však žalobce ve lhůtě pro podání žaloby neuplatnil.
43. Na samotný závěr soud dodává, že nebylo možné přehlédnout, že žaloba žalobce je, bez drobných výjimek bez vlivu na obsah žaloby, naprosto doslovným přepisem žaloby, kterou žalobce podal v soudním řízení správním, které vyústilo ve vydání rozsudku zdejšího soudu čj. 30 A 27/2016-49 ze dne 15. 2. 2017.
44. Soud neshledal žádný z žalobcem uplatněných žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VIII.

Náklady řízení

45. Podle § 60 odst. 1 s. ř. s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, která měla ve věci plný úspěch. Jelikož se žalovaná práva na náhradu nákladů řízení výslovně ve vyjádření k žalobě vzdala, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 2. června 2020

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu